

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 126.

Tiende Session.

36te Møde.

Tirsdagen den 23de November Kl. 4:

(Fortsat.)

Alberti: Fra at være i Majoriteten, er jeg pludselig kommen til at blive en uanseelig Minoritet, men min Motivering af denne min Stilling er meget simpel. Jeg holder paa det, der er vedtaget af de 2 Udvalg, som Folkethinget har nedfat angaaende denne Sag, og hvad der nu sidste Gang er vedtaget ved 2den Behandling her i Thinget med $\frac{2}{3}$ Stemmer. Jeg kan ikke bestemme mig til at fravige den Mening, jeg anseer for den rette, fordi en Minister kommer med den Paa-stand, at Loven ikke bør udgaae i en vis Stikelse. Dersom Ministeren skal være den ene bestemmende om Lovens Vedtagelse, saa troer jeg, at Thinget helst maa give Afkald paa sin Afstemning, thi at lade sig bestemme af en saadan Erklæring som den, der her er fremkommen fra Ministeren om en saa simpel Sag som Landvæsenkommisfairs Udnævnelse, anseer jeg for det Samme som at underkrive sit eget Umyndighedsdecret, og derpaa kan jeg ikke indlade mig. Den ærede Ordfører gav Sagen en saadan Bending, som om Ministeren var gaaet ind paa Udvalgets Forslag, men det er slet ikke Tilfældet. Udvalgets Fleertal er gaaet ind paa det tidligere Mindretals Forslag, fordi Ministeren sandt Regning ved at holde med Mindretallet; det er Udvalgets Fleertal, der har forladt sin Position og er gaaet over til Mindretallet, fordi Ministeren var kommen til Mindretallet. Udvalgets ærede

Ordfører har idag foreslaaet det Modfatte af det, han foreslog og forsvarede for 8 Dage siden, udenat han har anført en eneste Grund, som senere skulde være indtraadt, med Undtagelse af, at han henholdt sig til det Ministerbud, at Loven ikke kom ud, dersom Folkethinget ikke saaldt tilføie for Ministeren; det er det Motiv, som Udvalgets Fleertal nu byder Folkethinget, og det er det Motiv, som jeg anseer for at være forkasteligt og for at stride mod Thingets Værdighed; — og hvad er det saa, som den ærede Minister ikke vil gaae ind paa? Vi hørte før, at den ærede Ordfører sagde, at det blot var en Formsag, hvorom her var Spørgsmaal; han sagde, at Ministeren saagodtsom aldrig vilde undslaae sig for at stadfæste Amtsråadets Valg, men er det da en Formsag, hvorfor skal saa dette Spørgsmaal gjøres til Gjenstand for en Trudsel med Kongens Veto? Maaafsee det endogsaa, naar det kom for i det andet Thing, kunde blive til en Ministerkrisis, man kan jo aldrig vide, i hvilke Dimensioner saadanne smaa Ting kunne vise sig. Det er for mig ikke nogen Formsag, naar Spørgsmaalet stilles saaledes, som det er stillet, thi saa er det en Realitets sag, om vi skulle vedkjende os at turde som Folkets Repræsentanter henlægge et simpelt Valg under Amtsråadene; det er Spørgsmaalet, om vi mod Ministerens Billie tør beslutte os til at holde paa, hvad vi ansee for det Rette, at Amtsråadene skulle vælge Landvæsenkommisfairs. Der er ingen Fare ved at henlægge Valget af saadanne Stjansmænd som Landvæsenkommisfairs til Amtsråadene; dette er blevet udviklet tidligere, ikke af mig, men af den ærede Ordfører, og han godtgjorde det til